

at Bankkomiteen er suveræn paa det Omraade.

I øvrigt har jeg nærmest taget Ordet for at sige, at medens vel ingen her i Tinget har noget mod Realiteten i Lovforslaget at indvende, har Lovforslaget, som det er affattet, nogle formelle Mangler. Lovforslagets § 1, som jo giver Lovens Indhold, er en ringe Omskrivning af den Overenskomst, der blev sluttet i Søndags mellem Finansministeriets Repræsentant og Bankerne. Det er imidlertid ikke denne Overenskomst selv, det gælder om at give Lovkraft, men det, der her skal Lovkraft til, er, at Finansministeren faar den Bemyndigelse, som han maa have, for at Overenskomsten kan blive gyldig og træde ud i Livet. I første Punktum staar der saa, at Finansministeren bemyndiges til sammen med disse Banker at overtage „fuld Garanti“ for de 2 nævnte Banker, men dernæst staar der, at „Statskassen deltager med Halvdelen, Bankerne i Forening med Halvdelen i denne Garanti“. Derefter staar der „dog at Statskassens Forpligtelser ikke kunne gaa ud over 10 Millioner Krøner.“ Det er ikke nogen formel god Affattelse, thi i det Tilfælde, Garantien holder sig under 20 Millioner Kr., er der ikke noget som helst i Vejen for, at den fulde Garanti og de to Parter Deltagelse med Halvdelen slaar til, men saa er Maksimum for Statskassens Forpligtelse, de 10 Mill. Kr., en overflødig Ting. Men i det Tilfælde, Garantien overskrider 20 Mill. Kr. — lad os sige, den bliver 25 Mill. Kr. — kan Statskassen efter denne Lov ikke gaa med til mere end de 10 Millioner Krøner. Formodentlig skulde Bankerne saa ud med de 15 Mill. Kr., thi det er nødvendigt, for at den fulde Garanti, som staar i det første Punktum, kan komme i Stand, men i samme Øjeblik ophører Bestemmelsen i Begyndelsen af andet Punktum, at de to Parter deltage med Halvdelen hver. Dette er formelt ikke godt sat op. Vi forstaa nok, hvad Meningen er mellem de to Parter, men det er ikke formelt korrekt udtrykt. Naar vi skrive Love, skulle vi skrive dem saaledes — den Fordring maa stilles til os —, at de ingen formelle Mangler have.

Den Maade, hvorpaa Bankerne og Statskassen fordele den eventuelle Garanti, er noget, vi faa Oplysninger om i Anmærkningerne, og det vedrører ikke selve Lovforslaget. Det, der kræves i Lovforslaget, er blot dette, at Finansministeren faar den Bemyndigelse, der er omtalt i det første Punktum, og at der dernæst

stilles et Beløb paa indtil 10 Mill. Kr. til hans Raadighed til Garantien Effektivering. At den Maade, hvorpaa Statskassen træder ind i denne Garanti, saa er saaledes, at den gør Statens Garanti lig med Bankernes indtil et Beløb af 10 Mill. Kr., fremgaar af de Oplysninger, som indeholdes i Bemærkningerne til Lovforslaget, men har intet med selve Lovforslaget at gøre. Thi en Bestemmelse som denne giver ikke alene Regeringen en Bemyndigelse, men ogsaa en Forpligtelse til at udbetale indtil 10 Mill. Kr., men ved Lov kan der ikke vedtages nogen som helst Bemyndigelse ej heller Forpligtelse for den anden Part, som her ligestilles med Statskassen, til at overtage en vis Garanti.

Som sagt, den Ændring, der behøves, er ikke stor. Der vil være Tid nok mellem første og anden Behandling af denne Sag, selv om anden Behandling skal foretages inden Kl. 4, at faa denne formelle Mangel rettet.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Jeg bringer de ærede Ordførere for Tingets Grupper min bedste Tak for den udelte Tilslutning; de have givet Garantiforslaget. Det glæder mig, at Tilslutningen er udelte, og det glæder mig tillige at kunne meddele, at den Virkning, som vi, Staten og Bankerne, ventede ved at paatage os Garantien, allerede synes i det væsentlige at være indtraadt.

Da vi paatog os den fulde Garanti og gjorde det straks, var det i det Haab, at Roen hurtigt skulde falde over Folk. Det har vist sig, at dette Haab har slaet til. Jeg tror, jeg tør sige, at i alt væsentligt ere vi over den egentlige Krise, og at der nu blot staar tilbage at se, hvor dybt den i Virkeligheden gaar, og om den vil efterlade noget blivende Spor. Det er mit Haab, som jeg udtalte det under en Debat i Landstinget i Gaar, at det skal vise sig, at denne Krise i Virkeligheden kan begrænses til i det væsentlige at være en Bankkrise, og at det skal vise sig, som jeg udtalte ved Lovforslagets Forelæggelse, at i øvrigt er vort økonomiske Liv i det hele og store sundt. Naturligvis ville adskillige enkelte Mænd rammes af Krisen, slikt kan ikke gaa af, uden at nogen maa rammes, men at vort Næringsliv i stort Maal skulde rammes deraf, tror jeg aldeles ikke. Det er særlige Forhold, der havde hobet sig op omkring disse Pengeinstitutioner, og havde disse Forhold faaet Lov til at virke uhindrede, kunde de have draget store Ulykker efter sig. Men nu,